О Боже мій! Така мені печаль
і самота моя — така безмежна.
Нема — вітчизни. Око обережно
обмацує дорогу між проваль.
Ото мій шлях. Повернення. Чи — не.
Ото мій шлях. Світ за очі — єдине.
Пробач мені, дружино, вибач, сину,
і матере — не проклени мене.
Я геть подався. Шалом. Навмання.
Я геть подався, стомлений од люті.
Рожеві сопки, кригою окуті,
а понад ними — чорне вороння.
І сліпне вечір. Контур гір — немов
з картону вирізаний для декору.
І вся тобі дорога — вниз чи вгору.
Пішов туди. Пішов туди. Пішов.